

**Love teaches us how to laugh, cry, be happy and sad...
all at the same time.**

**ความรักสอนให้เราหัวเราะ ร้องไห้ มีความสุข และเศร้า...
ได้ทั้งหมดในเวลาเดียวกัน**

บทนำ

ย่างเข้าสู่เดือนธันวาคม เดือนแห่งเทศกาลอันแสนสุขสันต์และอบอุ่น
ไปด้วยความรัก ถนนทุกสายและลานกว้างหน้าห้างทุกแห่งล้วนตกแต่ง
ประดับประดาด้วยไฟกะพริบ กล้องของขวัญหลากสี ต้นคริสต์มาสใบสีเขียว
แก่ กวางเรนเดียร์จมูกโต รวมทั้งลุงชรารูปร่างท้วมหนวดยาวท่าทางใจดี
ในชุดสีแดงสดที่กำลังแย้มรอยยิ้ม

อากาศที่เริ่มเย็นชกนำให้ความสบายกายและใจเข้ามาหา เด็กเล็ก ๆ
ซึ่งยังคงมีความเชื่อในเทศกาลนี้ต่างเตรียมจัดหาถุงเท้าและร่างจดหมาย
ด้วยลายมือบรรจงเพื่ออ้อนวอนขอของขวัญที่แสนปรารถนาจากซานตาคลอส
ผู้ใจดี

คู่รักทั้งหลายต่างก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่านอกจากวาเลนไทน์แล้ว
เทศกาลคริสต์มาสนี้ก็ถือเป็นอีกเทศกาลหนึ่งที่มีความสำคัญไม่แตกต่างกัน
แล้วกับพวกเขา กลุ่ม Rebellion ทั้งห้าคนล่ะ...

'เดย์และไนท์'

ชายหนุ่มผ่าแฝดที่หน้าตาเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยนแต่กลับแยกแยะได้
ง่ายจากสีของเส้นผมและนิสัยของเจ้าตัว เดย์คนที่ผมสีน้ำตาลอ่อน

ดวงตาสีเขียว นิสัยอ่อนโยนแสนสุภาพ ส่วนไนท์คนน้องผมสีดำ ดวงตาสีเขียว
นิสัยร่าเริงเจ้าเล่ห์

'ซูการ์'

ชายหนุ่มหน้าหวาน รักการขงเครื่องดีมีโดยเฉพาะน้ำชา อ่อนโยน
ใจดี ซ้ำยังมีรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าเป็นเอกลักษณ์

'ซันแทน'

ชายหนุ่มที่ดูจะร่าเริงซำยงร่าเริงที่สุดในกลุ่ม เสียงหัวเราะของเขา
นั้นแสนสดใส ไม่เคยย่อท้อและมีความรักที่คงมั่นเสมอ แม้ว่าการรัก
ของเขานั้นจะต้องผ่านอุปสรรคมาหลายเหลือเกินก็ตามที่

'ไฮท์'

ชายหนุ่มที่นิ่งเงียบ ขรึม แต่ขยับไปทางไหนเงียบๆ พูดไม่เก่ง ไม่ขยัน
พูด แต่ถ้าอารมณ์ขึ้นก็ไม่เคยยอมใคร แม้นิสัยเจ้าตัวจะดูโหดเหลือทน
แต่กลับประหลาดที่รักการกินเค้กหรือขนมหวานจนแทบขาดไม่ได้

ความรักหาคู่ หารูปแบบ ในช่วงพิเศษที่วุ่นวายลับสนไม่แพ้กันตลอด
เกือบหนึ่งเดือนก่อนจะถึงเทศกาลคริสต์มาสที่พวกเขาต่างรอคอย

เรื่องราวจะเป็นไปอย่างไร

...ไม่ต้อง Close your eyes หรือ Make a wish ใดๆ

แค่เปิดใจติดตามเรื่องราวความรักวุ่นๆ ก่อนวันคริสต์มาสของ
พวกเขาก็เพียงพอ...

First & Second

Twins Time

(Summer Eva & Winter Eve Special)

Eva : ซานต้าขา เอวาขอความเป็นหญิงเพิ่มขึ้นอีกสักกนิด มีแจก
มัยคะ T//T

Eve : ...ขอไวโอลินตัวใหม่ได้มั้ย --?

1 Eva's Part

ไอ้...ลมหนาวเริ่มพัดผ่านเข้ามาในชีวิตแล้ว!

ประเทศไทยนี่กว่าจะมีวันหนาวเหน็บให้ได้สวมเสื้อกันหนาวตัวสวยแต่ละทีก็ช่างหาโอกาสได้ยากเหลือทน แต่ในที่สุดมันก็เริ่มพัดผ่านเข้ามาแล้ว ณ ช่วงต้นเดือนธันวาคมหรือขณะนี้นี่เอง...

และถ้าพูดถึงอากาศหนาว สิ่งที่ขาดไม่ได้ก็คงจะต้องเป็นผ้าพันคอใจฮู้วว >O<!

ซิเฮอะ! รู้ว่า เกียงอยู่ในใจใช่ไหมละว่าประเทศไทยมีช่วงเวลาที่หนาวปานจะพันผ้าพันคอได้อย่างไร แต่ทำไงได้ล่ะ ฉันก็ต้องหาเหตุผลสวยงามให้ตัวเองหน่อยสิ

ไอ้ อากาศหนาว คู่รัก หญิงสาวถักผ้าพันคอให้ชายหนุ่ม...

นั่นคือโปรแกรมที่ฉันวางเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ก่อนเทศกาลคริสต์มาสจะเอี๊ยงกรายเข้ามาในเวลาอีกไม่ถึงเดือนนี้ ฉันตั้งใจจะถักผ้าพันคอสีน้ำตาลเหมือนสีผมเคยให้กับเขา ตั้งใจจะทำให้เป็นของขวัญวันคริสต์มาสตอนที่เรานัดกันไปเดทเพียงลำพังสองต่อสอง แหม...จะมีอะไรโรแมนติกมากไปกว่านี้อีกมั๊ย หุๆ~

"เอ๋ม...เออวา"

ขณะที่ฉันเพื่อฝันล่องลอยไปไหนต่อไหน เสียงครางเบาๆ ของโบแต่ัวเพื่อนรักที่นั่งอยู่ข้างกายก็ดังขึ้นพร้อมกับสะกิดยิกๆ ที่หลังมือฉัน

"คือ โทษนะ แเน่ใจเหวอว่าแกกำลังถักผ้าพันคอ หาไซ้ทำผ้าเช็ดหม้อ =_="

นอกจากจะพูดด้วยถ้อยคำหยาบคายแล้ว สีหน้าของโบแต่ัวเพื่อนรักก็นำพาความสะเทือนใจเสริมมาให้ฉันได้เป็นอย่างดีอีกต่างหาก ขอบใจ --^

คำพูดขวรนันทของโบแต่ัวทำให้ฉันหลุดจากจินตนาการ ก้มลงมองวัตถุต้องสงสัยในมือ มันแลดูเหมือนอะไรไม่รู้สีน้ำตาลขยุกขยิก จะยาวเป็น

ผืนก็ยังไม่ยาว จะพันเป็นเกลียวสวยงามก็เหมือนจะไม่ใช่ หรือนี่คือสาย
ตีเอ็นเอ บางทีฉันอาจจะอัจฉริยะมากเกินไปจนถักแบบไม่มีจุดหมายทาง
วิทยาศาสตร์ไม่ได้หรือเปล่า

"เฮอะ ก็มันยากนี่นา หือ...O()o"

ฉันหันหน้าไปบ่นกลับ แต่เมื่อหันไปหาเพื่อนรัก พลันสายตาก็ดัน
ประสพพบเข้ากับผ้าพันคอสีฟ้าสลัวเทาที่ขยิบไบนอกกำลังตั้งอกตั้งใจถักให้
แฟนเป็นของขวัญคริสต์มาสอยู่เช่นกัน (หมอนั่นชื่อเท็นเท็น และฉันเพิ่ง
มารู้ได้ไม่นานว่าเขาก็ติดอันดับหนุ่มหล่อในโรงเรียนด้วยเช่นกัน อยากรู้ว่า
ล่ะ คนอย่างฉันเคยสนใจใครที่ไหนกันนอกจากคนที่ตัวเองกำลังบึ้งบึ้ง
หัวปักหัวปำ --)

แง อะไรกันนะ ได้ข่าวว่าเราเริ่มถักพร้อมๆ กันเลยนะ แต่โหงของ
ขยิบไบนี่น่าไปไกลแล้วล่ะ ขึ้นลายสลัวสีสวยเขียว ไม่เห็นขี้เหร่เหมือนของ
ฉันเลย TAT!

เฮ้อ...อากาศหนาว ให้ผ้าพันคอเป็นของขวัญวันคริสต์มาสกับเคย์
แล้วจับมือไปเดินกัน ทั้งหมดนี้แลดูเป็นความฝันสวยงามที่อยากให้เป็นจริง
อยู่หรอก ถ้าไม่ติดว่า...ไอ้ที่กล่าวมาทั้งหมดมันคงสำเร็จได้ง่ายกว่านี้
ถ้าเพียงแต่ว่า...ฉันมีความเป็นหญิงมากขึ้นกว่านี้อีกนิดนะ

"แต่ว แก่ถักเผื่อเคย์ให้ฉันสักผืนได้มั๊ย TAT"

"จะบ้าหรืออะ แคนี่ยังไม่รู้จะทันคริสต์มาสหรือเปล่าเลย ฉันจะ
เก็บไปถักเย็นๆ ก็ไม่ได้เพราะเท็นเท็นดันกลับบ้านพร้อมฉันทุกวัน กว่าจะ
จะไปรับไบไฟเอเย แทมแถมเอเย กว่าจะนั่งรอเจ้าตัวกลมพวกนั้นเล่นกัน
จนเบื่ออีก ขึ้นหีบขึ้นมัดถัก เท็นเท็นได้รู้แหวงว่าฉันจะให้อะไรเป็นของ
เซอร์ไพรส์นะ --^"

ไบแต่ว่าร้ายยาวเรื่องความทุกข์ระทมของตัวเอง แต่โหงฉันรู้สึก
เหมือนมันไม่มาจะทุกข์เท่าไร ช้ำยังอีกจมากกว่าเพราะเหมือนยัย
เพื่อนบ้านนี้ได้เด็ดกุกกักกับเท็นเท็นทุกวันยังไงไม่รู้

"ก็มันยากนี่หว่า แบบที่ถักนี่ก็ยากเกินอะแล้ว"

ฉันโยนกลุ่มไหมพรมกับซากผ้าพันคอหรือเศษซากสีน้ำตาลอ่อนของ

อะไรสักอย่างลงบนโต๊ะ ก่อนจะพับหน้าลงกับแบบถักผ้าพันคอที่ซื้อมา
พร้อมใบเต้าเมื่อช่วงต้นเดือนก่อน

"น้อยๆ น้อยเอวา ใ้ลายที่ว่ำนั่นนะเป็นแบบเบสิกที่สุ้ดในร้านแล้ว
นะแก"

"งานฝีมือสำหรับคนระดับชั้นมันต้องแบบโคตรๆ เบสิกต่างหากละ
>O<!"

ฉันโวยวายโดยไม่ล้ิมแกล้ิงก้ิงตัวไปมา บวกกับเอาหัวไปไ้เกฯ
แขนเพื่อนเพื่อก่อกวนย้ใบเต้าไม่ให้ถักผ้าพันคอของเท็นเท็นต่อไปได้
เนื่องด้ว้ความอ้จจวระย้าอันแรงกล้า

"เฮ้อออ ง้ันแกก็ไปซื้อให้เดย์แทนเหอะ แต่อย่าล้ิมแกะป้ายราคา
ออกละ"

แล้วใบเต้าก็เสนอความเห็นหนึ่งออกมาอย่างจนะใจหลังจากที่เกือบ
จะเอาโหมพรมนั้นรดคอฉันตายเพราะไปก่อกวน

"บ้าเหอว ข้ินซื้อเดย์ก็รู้แหง ตาน้ันฉลาดจะตาย มีเหอจะไม่รู้ว่
งานฝีมือฉันห่วยแค้ไหนอะ TAT"

"ง้ันก็พยายามถักต่อไป"

"ก็มันยากอะเด้าวว ผู้หญิงอย่างฉันไม่ถนัดกับงานพวกนี้เลยนะ แง"

"ง้ันก็เปลี่ยนของข้ว้ญ"

"ไม่อาวว...ฉันจะถักผ้าพันคอให้เดย์ T_T"

ฉันต้ดต้ด้นไปมาอีกหนก่อก่อนจะม่ันใจว่ามันคือการต้ดต้ด้นหนสุดท้าย
เมื่อใบเต้าเพื่อนรักเริ่มห้บกรรไกรในกระเป้าตัวเองออกมาตัดอากาศ
ดง้ฉ้บๆ

"ถ้าแกอยากจะถักผ้าพันคอให้เดย์ก็หยุดบ่นล้กที่ ร้าคาญหู -_-++"

"อา...จ้ะ -_-;;"

เฮ้อ...ฉันล้ิมไปได้ง้เนี้ย น้ล้ยย้ใบเต้ามันแสนประหลาด วันดี
คืนดีเกิดตะแคงขึ้นมาก็กลายเป็นย้บ้พลังไม่ยอมใครจนะฉันแทบ
หัวใจวายในความเปล้ยนไปของเพื่อน

"แล้ววันคริสต์มาส เดย์น้ดแกไปช้ดองที่ไหนหรือย้งอะ -_-?"

โบแต่้วถอนหายใจเฮือกใหญ่เหมือนชมอารมณ์ก่อนจะเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่น...แต่โห่งฉันทักยังคงกลัวใจไม่แพ้กัน --;;

"ยังอะ"

นั่นแหละ! สิ่งที่ชวนให้กลัวใจไม่แพ้กัน ฉันทริ่สุดส่าห์เตรียมตัวแทบตาย คิดหาของขวัญให้เคย์ตั้งแต่ย่างเข้าเดือนตุลาคม ตามล่าหาไหมพรมหาแบบถักตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน แล้วก็พยายามถักผ้าพันคอได้มานับแต่นั้นแทบเป็นแทบตายเพื่อจะให้ทันเป็นของขวัญคริสต์มาส

แต่จนย่างเข้าเดือนธันวาคมแล้ว ไม่เห็นอีตาเคย์ที่รักของฉันจะขยับปากพูดจาทักลิ้นว่าเราจะไปเดทที่ไหนดีเพื่อฉลองวันคริสต์มาสด้วยกันเพียงสองต่อสอง เฮ้อ กลุ้ม!

"ไม่เห็นเคย์จะเอ่ยปากนัดอะไรเลยอะแต่้ว ไม่รู้ตานั้นลืมหรือเปล่าว่ามันเป็นเทศกาลแสนหวานนะ =3="

"คิดมากน่า ยุ่งๆ อยู่อะเปล่า"

โบแต่้วละความสนใจจากแบบถักผ้าพันคอและหั่นมาสนใจฉันก่อนจะพยายามปลอบใจ

"ไม่ต้องมาพยายามปลอบเลย แกล่ะ นัดกับนายดับเบิลสิบนั้นเอาไว้แล้วสิ"

"ไม่ได้นัดปะ =//="

ปากก็ปฏิเสธ แต่แก้มสีแดงระเรื่ออย่างกับเอามะเขือเทศสุกไปละเลงแก้มเชียวนะ เฮอะ!

"ไม่ได้นัดแล้วหน้าแดงทำไม --+"

"ก็ไม่ได้นัดไปไหนกันเป็นพิเศษ...แต่จะไปโบสถ์กับตานั่นเฉยๆ นะ"

"โห สาบานแต่งงานกันเลยสิ โฮกกก! ริษยาๆ"

"บ้าหรือไงเอวา ><!"

พอเห็นฉันลุกขึ้นยืนตีกตัวเองและทำท่าโก่งคอร้องขานเหมือนเป็นตัวเอกในเรื่องคิงคอง (ก็ไอ้ลิงยักษ์นั่นแหละ) ยัยโบแต่้วเลยรีบขีดแขนฉันให้หนังเหมือนเดิมก่อนจะเอาไหมพรมสีน้ำตาลของฉันทักปากฉันไว้

"บ้านเท็นเท็นนับถือศาสนาคริสต์เหมือนกัน วันนั้นเลยนัดกันไป

โบสถ์ แหมแหมมาชวนไบไฟ ไบไฟเลยมาตี้อันต่อไม่เลิก บอกว่าอยากไปร้องเพลง ไปตีมน้ำองุ่น ฉันก็เลยว่าจะพาไบไฟไปโบสถ์กับเห็นเห็นแล้วก็แหมแหมต่างหาก --//!"

"ไม่รู้แหละ อิจฉาอยู่ดี TAT!"

ฉันสะบัดหน้าหนี ชีชะ ฉันเองก็อยากไปนะ ทำไมไม่เห็นตาบ้าเดย์จะมาเอ่ยปากชวนเลยสักคำ ไปเดินเล่นเฉยๆ ไม่ต้องไปเข้าพิธีด้วยก็ได้ ฉันอยากเห็นบรรยากาศนี่นะ!

"ใจเย็นๆ เอวา"

ไบแต่้วยกมือตบหัวปลอบใจฉันเบาๆ สองสามรอบเหมือนตบหัวไ้ต่างน้อยที่บ้านก่อนจะพูดต่อ

"แล้วเย็นนี้แกกลับกับเดย์หรือเปล่าละ"

"อือ ก็นัดกันไว้แต่เช้าแล้วนะ =_"

"งั้นเย็นนี้แกก็ลองเปิดประเด็นถามเดย์ดูสิ"

"เปิดประเด็นก่อน...ฉันเนี่ยนะ =()=?"

ฉันทำหน้าตื่น ชีนิ้วเข้าหาตัวเอง ตกตะลึงที่ให้ฉันเป็นผู้เริ่มดำเนินการเปิดประเด็น จะให้ถามไปตรงๆ ว่าเดย์ตั้งใจจะพาฉันไปลี้ลลาของคริสต์มาสหรือรหรรษาด้วยกันที่ไหนงั้นนะหรือ บ้าสิ อายตายชักเลย!

"ใช่สิ ถ้าแกไม่เปิดประเด็นก่อน ผู้ชายอ่อนโยนใจดีชียายหน่อยๆ อย่างเดย์หรือจะกล้าพอ มันต้องใช้ความหน้าด้านอยู่พอตัวนะเรื่องแบบนี้"

"จะ...งั้นหรือ --"

ฉันพยักหน้ารับคำ... แม้จะรู้สึกตจิดค้างอยู่ในใจลึกๆ ก็ตามที่

"เอาเลยเอวา ฉันรู้ว่าแกทำได้!"

"อืม..."

ฉันพยักหน้ารับคำอีกหน...ตามด้วยรู้สึกตจิดใจยิ่งกว่าเดิม ก่อนความเข้าใจจะเริ่มกระจ่างชัดในกลีบสมองเหมือนเทอร์รี่ไวท์เทนนิ่งลงไปฉาบ

"เฮ้ย! เมื่อกี้แกตำฉันทางอ้อมว่าหน้าด้านนี่หว่าไบเน่า =()=!"

หลังจากการวิ่งไล่จับกันระหว่างฉันกับไบแต่้วยในช่วงคาบพักเพียง

ผ่านพ้นไป และการเรียนในคาบบ่ายก็จบลงไปแล้ว เดย์ก็โทรศัพท์มาหาฉันเรื่องที่เรานัดไปเดตหลังเลิกเรียน

และแล้วในเวลานี้...ฉันก็นั่งทำหน้าสวยอยู่ตรงข้ามผู้ชายที่หล่อเลิศที่สุดในปฐพีและดูดีที่สุดในสายตาค้นโดยมีไอศกรีมสองถ้วยกับโต๊ะเท่านั้นที่กั้นกลาง เอ้อ...แฟนใครกันหนอ ทำไมหน้าตาดีได้ปานนี้ ผิวขาวละเอียดหน้าเนียนใส ตาก็สีเขียวตามกรรมพันธุ์จากยาย จมูกก็โด่งเชียว แต่ก่อนฉันมีวแต่ไปมองพี่ซุนคนเดียวได้ไงกันนะ =..=//

"เอว"

ป๊อก~! ระหว่างที่มีวแต่ปล่อยใจลอยละล่องไปกับความหล่อ เดย์ก็ยื่นมือมาเชกหน้าผากฉันเบาๆ เพื่อเรียกสติ ในขณะที่ตัวเองก็คล้าย้มบางๆ ชวนให้เคลิ้มยิ่งกว่าเดิม

"เป็นอะไร วันนี้มาแปลกนะ 'ไม่อยากกินไอศกรีมหรือใจ --?'"

"อยากสิ เอาอะไรมาวัดว่าไม่อยากกินกัน =3="

ฉันทำหน้าที่เป็นปลาปู้ตอบกลับแต่ตัดความในใจที่มากกว่านั้นไปหน่อย นั่นคือฉันอยากกินไอศกรีม แต่อยากห่มผ้าเดย์มากกว่า ไอศกก!

"นี่ว่าไม่อยากกินซะอีก ไม่เห็นไอศกรีมจะพร่องเลยนี่นา"

เดย์ตั้งข้อสังเกตอีกรอบ แหม...อยากให้เห็นฉันบอกความจริงนักหรือใจว่าเป็นเพราะมีวแต่หลงละเมอมองเห็นหล่อๆ ของเขาอยู่นั่นแหละ

"เดย์ต่างหาก วันนี้เงียบๆ พิกล"

ฉันพยายามเปลี่ยนเรื่องออกไปจากประเด็นที่หากคิดเองเออเองคนเดียวต่อไป มีหวังฉันคงได้เลือดกำเดากระชูดใส่หน้าเดย์แน่ๆ

"มีเรื่องให้คิดนิดหน่อยนะ ^^"

เดย์ยิ้มบางๆ ตอบมาแบบไม่กระจางชัดเท่าไรก่อนจะทำท่าเฉไฉไปมองทางอื่น ปล่อยให้ฉันคิดเองเออเองต่อไป

หรือว่า...เดย์ตั้งใจจะนัดเรื่องเดตวันคริสต์มาสแต่ยังใจไม่กล้าพอตามประสาหนุ่มชื้ออายหน่อยๆ เลยกำลังรวบรวมกำลังใจอยู่ อึๆ ฉันรู้ทันใช่嗎...ยัยโบเน่บ้า ฉันไม่ต้องเป็นฝ่ายรุกถามสักหน่อย ชิชะ~

"หือ เรื่องอะไรเหอ =..=?"

ฉันกำลังทำหน้าที่เฉไฉไม่รู้เรื่องถามกลับไปอย่างอวยากรู้ยากเห็น
ทำให้เคยต้องหันมาสบตาฉันใหม่ ก่อนจะถอนหายใจบางๆ

อ้าว...แล้วนั่นจะถอนหายใจไปเพื่ออะไรกันคะคุณชายเด๋ยขา
จะชวนสาวเด็ดทำมาถอนหายใจถอนหายใจ เดี่ยวก็จับจิบๆๆ ชะให้เข็ด
เลยเนี่ย =///=^

"ช่างเถอะ" เด๋ยพยายามบ่ายเบี่ยง

"ไม่ช่างอะ ฉันอยากรู้ เกี่ยวกับฉันไหมะ -O-"

หุๆ แต่มีหรือที่เควาแสนน่ารักคนนี้จะยอม รอมานานแล้วนะะ
โอกาสงามๆ แบบนี้ละ รอจนเหงอกจะย้อยอยู่แล้วว่าเมื่อไหร่จะพูดเรื่อง
วันคริสต์มาสกับฉันนะ -_-!

"อืม เกี่ยว แต่เอาไว้อื่นค่อยพูดก็ได้ ^^"

เด๋ยยิ้ม พยายามบ่ายเบี่ยงอีกรอบ ก็บอกแล้วไง...ว่ามีหรือที่ฉันจะยอม
นะ ยิ่งรู้แน่ชัดว่าเกี่ยวกับฉันด้วยแล้วยิ่งไม่มีทางปล่อยไปง่ายๆ ชัวร์~!

"ไม่เอา ฉันอยากรู้ บอกมาเหอะน่า"

"..."

เจียบ...บังเกิดความเจียบอันเป็นสรวงะทันใด

อะไรกัน กับอ๊แค่อ่อยปากชวนฉันเดดเนี่ยนะ มันจะพูดยากไป
ตรงไหนเนี่ย ก็รู้ที่อยู่หรือว่าเคยเป็นพวกซี้ขาย แต่ที่เรื่องแบบนี้ฉันก็รอ
ให้เขาพูดอยู่นะ อยากรู้อะว่าไอ้ผ้าพันคอที่พยายามสุดแรงถักอยู่จะไม่หมัน
กินไปก่อน แง...TAT

"เควา..."

อู๊ย! เริ่มแล้ว *O*!

เจียบไปนานโขจนไอศกรีมแทบละลายหมดถ้วย และแล้วเด๋ยก็
เริ่มต้นประโยคของเขาด้วยชื่อของฉัน

"คือว่า..."

เราเดดกันเหอะนะ...เราไปเดดวันคริสต์มาสด้วยกันนะ...เพี้ยงง~

"เราห่างกันสักพักเถอะนะ"

...

เอิ่ม... ไหมมันฟังประหลาดพิกลนะ ปกติแล้วมันน่าจะใช้คำประมาณ
ว่า 'เราไปเดทกันนะ' อะไรทำนองนั้นมากกว่าไม่ใช่เหรอ =_=?

...เราห่างกันสักพัก ทำไมมันฟังดูแล้วคล้อยล้ายจะเป็นคำบอกเลิก
ยังไงบอกไม่ถูก

ฮา! บอกเลิกเหรอ!!!

วะ...ว่าไงนะ!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

2

Eva's Part

สิบชั่วโมงเต็มๆ กับถ้อยคำเจ็ดคำที่เรียงร้อยได้เป็นประโยคของตัวเอง กระเด็นกระดอนก้องกังวานอยู่ในหัวฉันทุกขณะจิตที่สูดลมหายใจเข้าออก

'เราห่างกันสักพักเถอะนะ'

'เราห่างกันสักพักเถอะนะ'

'เราห่างกันสักพัก...'

นั่นคือคำบอกเลิกต่างหาก ไม่ใช่คำชวนไปออกเดท แง...มันไม่จริง ไข่ม้ายย TOT!!!

"เฮ้อ ไหวมัยเนี่ย"

เสียงถอนหายใจของโบแต่ัวเพื่อนรักที่นั่งอยู่ข้างๆ ดั่งขึ้นอย่างเหนื่อย อูรา ก่อนยกมือขึ้นลูบหัวฉันเป็นการปลอบขวัญอีกสองสามหน

"ไม่ไหว แง T_T!"

แต่ถามมาได้ ไม่ได้ถูกเวลาเอาเสียเลยยัยเพื่อนบ้า ถามมาได้ไงว่า ไหวมัย คนเพ็งโดนที่รักบอกเลิกมาเนี่ยนะจะให้ไหวได้ง่ายๆ วันนี้นั้น ไม่มีเรี่ยวแรงทางกายหรือใจจะทำอะไรทั้งนั้นนั่นแหละ

เมื่อวานหลังจากที่จู่ๆ เดย์ก็พูดจาเหมือนบอกเลิกแทนการขอเดท ออกมา ฉันก็มึนงงเหมือนถูกเด็กๆ รุมทำอัปเปอร์คัตใส่ ฉันไม่ได้ถามเคย ต่อว่าหมาควมว่ายังไง เพราะหลังจากที่เดย์บอกมา เขาก็เอาแต่หลบตา ส่วนฉันก็ได้แต่อ้าปากค้างจนพนักงานเก็บเงินเดินมาถึงโต๊ะนั่นแหละ สติฉันถึงได้กลับมา เดย์จะไปส่งฉันที่บ้านเพราะยังไงเราก็อยู่หมู่บ้านเดียวกัน แต่ฉันปฏิเสธสายหน้าหวิวแล้วสุดท้ายฉันก็เลยหนีมานอนบ้านโบแต่ัว ชะงั้น T_T

และเพราะแบบนั้น วันนี้ฉันเลยมาเรียนทั้งๆ ที่ในกระเป๋าเป็นหนังสือของตารางเรียนเมื่อวาน โชคดีหน่อยที่เอาชุดนักเรียนของโบแต่ัวมาได้ เพราะตัวเท่ากัน ฉันว่าเมื่อคืนฉันร้องไห้จุกเป่งไปแล้วนะ แต่พอตอนเช้า

